

Súd: Mestský súd Bratislava I
Spisová značka: 42T/22/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1123012362
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Grendárová
ECLI: ECLI:SK:MSBA1:2024:1123012362.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava I, samosudkyňou JUDr. Janou Grendárovou, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 31. januára 2024 v Bratislave

rozhodol:

obžalovaný Z. B. L. N. G. R. E. X. N. s: nar. XX.XX.XXXX v Z., trvalé bydlisko
G. F. 6, K., F., toho času
Ústave na výkon väzby Bratislava od
24. júna 2023

uznáva sa za vinného, že

ako vodič motorového vozidla značky Renault Trafic, bielej farby, dodávkového typu, imatrikované v Nemecku, evidenčné číslo vozidla C.3, dňa 24. júna 2023 v čase približne 10:40 hod. s príslubom finančnej hotovosti vo výške 500 eur, umožnil 16 osobám, ktoré nie sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky, ani osobami s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, nedovolené prekročiť štátnu hranicu Maďarska a Slovenskej republiky a vstúpiť tak cez cestný hraničný prechod v Čunove, ulica Schengenska, na územie Slovenskej republiky a to tým spôsobom, že tieto osoby naložil dňa 24.06.2023 v čase približne o 07:30 hod. v Maďarsku, na bližšie neurčenom mieste, do motorového vozidla zn. Renault Trafic, bielej farby, imatrikované v Nemecku, evidenčné číslo vozidla : C., a tieto previezol cez územie Maďarska na územie Slovenskej republiky, pričom dňa 24. júna 2023 v čase o 10:40 hod. bolo uvedené vozidlo spozorované policajnou hliadkou, ako bolo odstavené na vozovke, približne 50 metrov od slovensko-maďarskej hranice na ulici Schengenská, Čunovo, v smere do Čunova, vzhľadom k tomu, že policajná hliadka vykonávala hliadkovú službu zameranú na nelegálnu migráciu v prihraničných oblastiach, tak sa rozhodla uvedené motorové vozidlo skontrolovať, pričom po príchode k uvedenému motorovému vozidlu bol obvinený vyzvaný k predloženiu dokladov potrebných na vedenie a prevádzku motorového vozidla, načo predložil občiansky preukaz, avšak počas kontroly policajná hliadka, počula z nákladného priestoru zvuky ľudí, rozprávajúcich v cudzom jazyku, taktiež počula bucht, následne sa z vnútra nákladného priestoru motorového vozidla otvorili bočné, výsuvné dvere, v dôsledku čoho sa policajná hliadka išla pozrieť do nákladného-
-2- 42T/22/2023

ho priestoru, kde spozorovala 16 osôb, pôvodom zo Sýrskej arabskej republiky a Tureckej republiky:
X. Z. B.-E., X.X.XXXX, G., K. B. Q.,
X. R. Al-B., XX.XX.XXXX, Rakka, Sýrska arabská republika,
X. C. Al-C., X.X.XXXX, G., Sýrska arabská republika,
X. F. Al-C., XX.XX.XXXX, G., Sýrska arabská republika,
X. B. P., XX.XX.XXXX, Deir Al T., K. arabská republika,
X. H. U., XX.XX.XXXX, B., K. arabská republika,
X. K. B., X.X.XXXX, X., Turecká republika,
X. U. B., XX.X.XXXX, X., Turecká republika,

X. G. B., XX.XX.XXXX, X., Turecká republika,
XX. E. B., XX.XX.XXXX, X., Turecká republika,
XX. U. B., X.X.XXXX, X., Turecká republika,
XX. O. M., XX.XX.XXXX, G., Turecká republika,
XX. M. M., XX.X.XXXX, Z., Turecká republika,
XX. Z. I., XX.X.XXXX, X., Turecká republika,
XX. K. B., X.X.XXXX, X., Turecká republika,
XX. Z. L., X.X.XXXX, X., Turecká republika

ktoré sa nevedeli preukázať dokladmi totožnosti a platnými vízami, ktoré by umožňovali osobám pochádzajúcim z tretích krajín vstup a zotrvanie na území Slovenskej republiky.

T e d a

v úmysle získať pre seba priamo finančnú výhodu, inú výhodu pre osobu, ktorá nie je štátnym občanom Slovenskej republiky alebo osobou s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, pomáhal v nedovolenom prekročení štátnej hranice Slovenskej republiky, a tento čin spáchal závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách

č í m s p á c h a l

zločin prevádzachstva podľa § 355 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Trestného zákona

o d s u d z u j e

Podľa § 355 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. d/, j/, l/, n/ § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody sa mu p o d m i e n e č n e o d k l a d á .

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určuje skúšobnú dobu v trvaní 5 (päť) rokov.

-3- 42T/22/2023

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest prepadnutia vecí a to:

-mobilný telefón značky Apple iPhone 13, zelenej farby s čiernym gumeným krytom IMEI 1: XXXXXXXXXXXXXXXX, IMEI 2: XXXXXXXXXXXXXXXX so SIM kartou.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát.

Podľa § 65 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na dobu 7 (sedem) rokov.

o d ô v o d n e n i e :

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného.

Súd prečítal a oboznámil ostatné listinné dôkazy a po zhodnotení všetkých vykonaných dôkazov jednotlivo aj v ich vzájomnom súhrne zistil a ustálil skutkový stav vecí tak, ako ho uviedol vo výrokovej časti rozsudku.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 13.decembra 2023 po prednesení obžaloby po tom, čo zo strany samosudkyne bol poučený o jeho právach a umožnené mu bolo urobiť niektoré z vyhlásení podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej Tr. por.) - vyhlásil, že je nevinný vo vzťahu ku žalovanému skutku.

Obžalovaný na hlavom pojednávaní dňa 31.januára 2024 v predmetnej veci vypovedal, že by vo veci chcel urobiť vyhlásenie, že je vinný.

Súd umožnil preto obžalovanému zmeniť svoje prvotné vyhlásenie na vyhlásenie jeho viny.

V tomto smere súd poukazuje na rozhodnutie (ako i právnu vetu) uverejnenú v Právnom listoch, zo dňa 02.júna 2017, ktoré okrem iného konštatuje:

II. Krajský súd zdôrazňuje, že vyhlásenie viny zo strany obžalovaného v zmysle § 257 ods. 5 Tr.por. nie je vylúčené ani v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní. Táto skutočnosť vyplýva zo znenia ustanovenia § 257 ods. 5 Tr.por. („ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku...“). Podľa citovaného ustanovenia obžalovaný môže vyhlásiť vinu na hlavnom pojednávaní, t.j. počas celého konania hlavného pojednávania, teda aj počas dokazovania. V takomto prípade však už nepôjde o obligatórny postup súdu podľa tohto ustanovenia, nakoľko súd musí dať možnosť obžalovanému urobiť niektoré z vyhlásení len pred začatím dokazovania po prednesení obžaloby, avšak už nie aj počas dokazovania. Pokiaľ teda obžalovaný až počas vykonávania dokazovania na hlavnom pojednávaní vyhlási, že chce zmeniť svoje prvotné vyhlásenie na vyhlásenie viny, môže, ale aj nemusí mu to súd umožniť. V zásade však neexistuje relevantný dôvod, ktorý by súdu mal brániť pristúpiť k takejto zmene vyhlásenia obžalovaného, pretože dôkazné bremeno ohľadne viny ťaží v konaní pred súdom iba prokurátora a pokiaľ obžalovaný počas dokazovania na hlavnom pojednávaní v podstate uvedie, že chce uznať

-4- 42T/22/2023

svoju vinu, dáva tým najavo, že prokurátor toto dôkazné bremeno uniesol a nie je nevyhnutné pokračovať vo vykonávaní dokazovania.

Súd v predmetnej veci vyhlásenie obžalovaného o vine prijal. Vykonal tak dôkazy súvisiace s výrokom o treste.

Právny stav veci

Pri právnom hodnotení dokazovaním súd dospel k právnomu záveru, že obžalovaný svojím protiprávnym konaním naplnil zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu - zločinu prevádzacstva podľa § 355 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Tr.zák. s poukazom na § 138 písm.j/ Tr.zák.

V tomto smere súd pri predmetnej právnej kvalifikácii žalovaného skutku poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 2/2019 - Rozhodnutie 18).

Objektom predmetného žalovaného trestného činu je záujem štátu, aby sa štátne hranice prekračovali v súlade so zákonom, medzinárodnými dohovormi. Išlo tak i o aplikáciu práva Európskej únie, preto postihovanie tohto trestného činu je upravené v rámcovom rozhodnutí Rady 2002/946/SVV zo dňa 28.novembra 2002 o posilnení trestného systému na zabránenie napomáhania neoprávneného vstupu, tranzitu a bydliska a v smernici Rady 2002/90/ES, zo dňa 28.novembra 2002, ktorá definuje napomáhanie neoprávneného vstupu, tranzitu a bydliska. Uvedená smernica okrem iného ustanovuje, že každý členský štát Európskej únie prijme primerané postihy voči každej osobe, ktorá úmyselne napomáha osobe, ktorá nie je štátnym občanom členského štátu, aby vstúpila alebo prešla cez územie členského štátu, porušujúc právne predpisy dotknutého členského štátu týkajúce sa vstupu alebo tranzitu cudzincov (čl. ods. 1 písm. a/ smernice). Táto definícia je v princípe zhodná tak aj so základnou skutkovou podstatou trestného činu prevádzacstva podľa § 355 ods. 1 Tr.zák.

Objektívna stránka spočíva v alternatívach - v danom prípade súd mal za to, že zo strany obžalovaného išlo o pomoc v nedovolenom prekročení štátnej hranice Slovenskej republiky a to viacerým osobám -

celkove 16 - pôvodom zo Sýrskej arabskej republiky a Tureckej republiky - ktoré sa nevedeli preukázať dokladmi totožnosti, platnými vízami - ktoré by predmetným osobám pochádzajúcich z tretích krajín umožňovali vstup a zotrvanie na území Slovenskej republiky. Za predmetné mal obžalovaný pre seba získať priamo finančnú výhodu a to finančnú čiastku vo výške 500 eur.

Vo vzťahu k jeho osobe - išlo o 16 osôb a tak bola naplnená kvalifikovaná skutková podstata trestného činu-zločinu podľa § 355 ods. 3 písm. d/ Tr.zák. s poukazom na § 138 písm.j/ Tr.zák. - páchanie trestného činu na viacerých osobách - (vid' § 127 ods. 12 Tr.zák. - viacerými osobami sa na účely tohto zákona rozumejú najmenej tri osoby).

Pre naplnenie danej skutkovej podstaty trestného činu - z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmysel. Podľa stupňa naplnenia vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy.

-5- 42T/22/2023

Pri priamom úmysle chcel páchatel' spôsobiť porušenie alebo ohrozenie chráneného záujmu, chcenie sa chápe, ako vyšší prejav vôle.

Pri nepriamom úmysle páchatel' priamo nechcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, súčasne je však uzrozumený s tým, že takéto porušenie alebo ohrozenie nastane, uzrozumenie sa tu chápe ako najnižšia zložka vôle.

V predmetnej žalovanej veci mal súd ma za to, že obžalovaný z hľadiska subjektívnej stránky konal v nepriamom úmysle v zmysle § 15 písm. b/ Trestného zákona.

Obžalovaný si musel vedomý byť s prihliadnutím na všetky jemu známe okolnosti, že osoby, ktoré vezie prekračujú štátnu hranicu Slovenskej republiky nedovoľene bez potrebných dokladov a osobitných povolení. Obžalovaný chcel spôsobiť určitý následok, i keď svojím konaním sledoval iný cieľ (zo začiatku mal vedomosť len o tom, že mal niečo vyzdvihnúť a preniesť na iné miesto - za čo mal dostať odmenu vo výške 500,- eur) uvedomujúc si, že popri ňom alebo namiesto neho môže spôsobiť iný, trestnoprávny relevantný následok, ktorý v danom prípade aj nastal. Bolo jeho povinnosťou a súčasne i zodpovednosťou sa presvedčiť, či osoby, ktoré vezie sú na území Európskej únie legálne, keďže vedel, že ich vezie a že prekračuje s nimi hranice krajín Európskej únie. Preto vzhľadom na všetky okolnosti prípadu bol s tým uzrozumený, že môže spôsobiť porušenie záujmu chráneného zákonom. I napriek „divným okolnostiam“ - že obžalovanému bola ponúknutá ešte v Berlíne práca šoféra dodávky s tým, že mal ísť na dva dni do Maďarska - niečo vyzdvihnúť a preniesť na iné miesto za odmenu 500 eur, ktorú mal dostať po tom, čo sa vráti do Berlína - ako to vypovedal - predmetnú prácu prijal. Za predmetným účelom mu bolo požičané auto - dodávka - na druhej strane mal spozornieť, že išla s ním osoba vo vozidle, ktorú vôbec nepoznal i napriek tomu, že obžalovaný bol šoférom a za jeho vozidlom išlo ďalšie vozidlo. V Maďarsku vyložil predmetného spolujazdca a keď išiel natankovať na pumpu už sám sa mal presunúť na základe súradníc s vozidlom. Na odľahlom mieste (podľa výpovede obžalovaného v poli) - do dodávky, ktorú on viedol - nastupovali pre neho cudzie osoby, ktoré na základe pokynov - GPS súradnice, ktoré dostal na Whatsapp ako inštrukciu mal vyložiť v blízkosti štátnej hranice so Slovenskou republikou, na území Maďarska. Obžalovaný tak neupustil od svojho konania, bol uzrozumený s tým, že môže spôsobiť porušenie zákonom chráneného záujmu a konal tak v nepriamom úmysle a ako trestne zodpovedný subjekt.

K výroku o treste

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

-6- 42T/22/2023

Podľa § 34 ods. 2 Tr.zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 3 Tr.zák. trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Pri ukladaní trestu súd musí obligatórne prihliadnúť na všetky poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. a/ - o/ Tr.zák. a priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. a/ - m/ Tr.zák.

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, súd vychádza zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia).

Trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu, na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatel'ovi za spáchaný trestný čin. Trest ako právny následok trestného činu môže priamo postihnúť len páchatel'a trestného činu, v čom sa odráža zásada personálnosti trestu. Ochrana spoločnosti sa pritom uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia, teda represiou a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru spoločnosťou. V treste je obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, a to právne, ako aj etické.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu je nutné dôsledne aplikovať tiež ustanovenie § 34 ods. 4 Tr.zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Výmera trestu sa pritom rozumie nielen určenie trestu v rámci sadzby tam, kde je trest takto kvantifikovaný, ale aj určenie rôznych modalít alebo obsahu trestov, ak je toto určenie vyhradené súdu. Rozpätie zákonom stanovenej trestnej sadzby umožňuje a zároveň ukladá súdu povinnosť individualizovať ukladany trest. Súd je povinný vo výmere uloženého trestu zohľadniť všetky okolnosti uvedené v ustanovení § 34 ods. 4, ods. 5 Tr.zák. (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 4 To/5/2018, zo dňa 30.06.2020).

Osobu páchatel'a je pritom potrebné hodnotiť vo všetkých súvislostiach a nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára či už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a.

-7- 42T/22/2023

Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom vrátane vplyv u sociálnej mikroštruktúry. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť pričom vždy v súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje, záujmom spoločnosti, štátu a občanom pre útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Pri ukladaní trestov je nutné vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov a to princípu zákonnosti trestu a princípu individualizácie trestu.

Požiadavka primeranosti trestu k spáchanému trestnému činu nepozná žiadne výnimky, preto v každom jednom prípade bez rozdielu musí mať súd pri rozhodovaní o treste možnosť prihliadať na jednotlivé

okolnosti prípadu, ako i na pomery páchatel'a. Len trest vymeraný s maximálnym ohľadom na charakter jednotlivého prípadu môže byť trestom primeraným.

Práve i s prihliadnutím, že pri ukladaní trestu je nutné prihliadať nielen na generálnu prevenciu, ale aj individuálnu a trest má teda spĺňať nielen represívnu funkciu, ale aj prevýchovnú, pričom tieto majú byť vyvážené.

V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá prakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Medzi skutočnosťami, na ktoré by v záujme individualizácie trestu mal súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadať, patria napr. spôsob spáchania činu, jeho následok, miera zavinenia, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, pomery páchatel'a (majetkové, osobné, rodinné pomery zdravotný stav páchatel'a a jeho rodiny), či možnosť jeho nápravy. Tak ako pri rozhodovaní o vine aj pri rozhodovaní o treste sa vnútorné presvedčenie súdu vytvára na základe logického úsudku, na zodpovednom a starostlivom zhodnotení každej z okolnosti prípadu individuálne aj v ich vzájomných súvislostiach a v súhrne.

Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácia tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 4To/7/2013, obdobne aj rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 1 To/2/2014, rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 1 To/2/2014).

Preto je potrebné primárne nevyhnutné uviesť, že vychádzajúc zo zásady humanity treba dodržiavať princíp úmernosti represie, aby táto neprekročila mieru nevyhnutnú pre splnenie účelu trestu. Súd v tomto smere akceptuje potrebu zvolenia optimálnej miery represie, keďže ani príliš prísny, ale ani príliš mierny trest nepôsobia výchovne.

Trestné sadzby pri trestnom čine prevádzačstva sú prísne, čo je i logické a to z hľadiska samotného objektu tohto trestného činu.

-8- 42T/22/2023

Vo vzťahu k obžalovanému bola základná trestná sadzba za predmetný žalovaný zločin - sedem rokov - desať rokov.

I keď vo vzťahu k obžalovanému súd aplikoval ustanovenie § 38 ods. 3 Tr.zák. (ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu). Znamenalo to tak - že trestná sadzba je sedem rokov - deväť rokov.

V tejto súvislosti súd má za to, že trest, ktorý má byť obžalovanému uložený je neúmerne prísny stupňu nebezpečnosti, k jeho protiprávnemu konaniu a je v rozpore i s článkom 7, hlava II. oddiel 1 Základnej listiny ľudských práv a slobôd - v zmysle, ktorej nikto nemôže byť podrobený neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo krutému trestu.

V tejto súvislosti práve i s prihliadnutím na Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd - článok 6 ods. 1, článok 3 - práve i s prihliadnutím na úpravu vnútroštátneho práva - že v takýchto prípadoch z hľadiska vnútroštátneho práva môže prichádzať do úvahy zníženie v osobitnej časti Trestného zákona ustanoveného minima trestnej sadzby podľa ustanovení § 39 a § 118 Tr.zák.

Súd v predmetnej veci vo vzťahu k výmere trestu aplikoval ustanovenie § 39 Tr.zák. - Mimoriadne zníženie trestu.

Podľa § 39 ods. 1 Tr.zák. ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne

a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania možno, možno páchatelovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Podľa § 39 ods. 3 písm. d/ Tr.zák. - pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako dva roky, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň päť rokov.

Predmetné ustanovenie § 39 Tr. zák. je jedným z prostriedkov individualizácie trestu a prejavom depenalizácie Trestného zákona. Výnimočnosť použitia § 39 ods. 1 Tr. zák. o znížení trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom vyplýva už zo samotného názvu tohto ustanovenia. Nejde teda o pravidelný postup súdu a tiež preto jeho použitie nemôžu odôvodniť len bežne sa vyskytujúce skutočnosti.

Postup podľa § 39 Tr. zák. potom umožňuje riešiť situácie, keď trest odňatia slobody uložený v rámci zákonnej sadzby by nezodpovedal okolnostiam konkrétneho prípadu a keď dolná hranica tohto trestu stanovená v zákone by bola pociťovaná ako prekážka brániaca uloženiu primeranejšieho trestu.

-9- 42T/22/2023

Mimoriadne zníženie trestu možno použiť v prípade, ak sú zistené alternatívne okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje trest kratšieho trvania.

Okolnosťami prípadu sú všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu vrátane možnosti nápravy páchatel'a. Mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody možno odôvodniť aj okolnosťami, ktoré sú znakom skutkovej podstaty trestného, pokiaľ ich význam alebo intenzita, ktorou boli naplnené, výraznejšie vybočujú z obvyklých prípadoch takých trestných činov, a preto odôvodňujú zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu. Okolnosťami prípadu však môžu byť aj také okolnosti, ktoré nie sú nevyhnutné súčasťou skutkovej podstaty, pokiaľ sa v danej kvalite a kvantite pravidelne nevyskytujú.

V súhrne povedané, pôjde o existenciu takých pre páchatel'a priaznivých okolností, ktoré majú podstatný význam na spáchanie trestného činu a ktoré majú objektívny súvis s konkrétnym trestným činom tieto skutkové okolnosti teda významnou mierou pôsobia na charakter trestnej činnosti konkrétneho páchatel'a.

Pomery páchatel'a sa týkajú jeho osobnostného hodnotenia. Ide teda o okolnosti, ktoré charakterizujú osobu páchatel'a ako objekt trestu a tiež okolnosti, pre ktoré je rovnaký trest pre rôznych páchatel'ov rôzne citeľný. Ich význam pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody sa zhodnotí podobne ako význam okolností prípadu. Z hľadiska tohto ustanovenia sa vyžaduje, aby išlo o pomery takého charakteru, z ktorých je zjavné, že trest odňatia slobody uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby by páchatel' pociťoval podstatne citeľnejšie ako iní páchatelia. V podstate sa hodnotia rodinné a osobné pomery, ktoré existujú až v čase rozhodovania o treste (napr. majetkové pomery páchatel'a, jeho zdravotný stav a jeho rodiny, starostlivosť o početnú rodinu, tehotenstvo a podobne). Znamená to tak, že ide o okolnosti, ktoré nesúvisia s páchanou trestnou činnosťou a musia existovať v čase rozhodovania.

Za pomery páchatel'a odôvodňujúce postup podľa tohto ustanovenia možno považovať viac významných pohľadujúcich okolností pri nedostatku priťažujúcich okolností, vážnu chorobu páchatel'a, závislosť mnohopočetnej rodiny od jeho zárobku, stav zníženej pričetnosti a podobne.

V tejto súvislosti je však potrebné pripomenúť, že znenie § 39 ods. 1 Tr.zák. neuvádza výpočet okolností, ktoré možno považovať za mimoriadne pomery páchatel'a, ktoré majú vplyv na aplikáciu inštitútu mimoriadneho zníženia trestu. Z toho dôvodu je potrebné ku každému jednotlivému prípadu pristupovať prísne individuálne a skúmať pomery páchatel'a vždy s ohľadom na všetky individuálne okolnosti konkrétneho prípadu a vo vzájomnej súvislosti. Obdobne, ako je to v prípade mimoriadnych skutkových okolností, aj mimoriadne osobné pomery páchatel'a môžu byť v konkrétnom prípade zastúpené viacnásobne. Na aplikáciu inštitútu mimoriadneho zníženia trestu je však naďalej potrebná zvýšená miera intenzity vplyvu takýchto pomerov na konkrétneho páchatel'a.

V prípadoch, ak sú osobné pomery páchatel'a zastúpené viacerými skutočnosťami, je pre možnosť aplikácie mimoriadneho zníženia trestu relevantná intenzita ich vplyvu na konkrétneho páchatel'a v ich súhrne.

-10- 42T/22/2023

Riadiac sa vyššie uvedenými teoretickými východiskami súd konštatuje, že vzhľadom na zistené osobné a rodinné pomery obžalovaného, u ktorého boli súčasne zistené významné poľahčujúce okolnosti, by bolo uloženie trestu odňatia slobody v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby neprimerane prísne a účel trestu možno u neho dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania.

Inštitút poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je jedným z významných prostriedkov individualizácie trestu. Sú významné pre dosiahnutie účelu trestu, lebo vyjadrujú možnosti nápravy páchatel'a alebo pomery páchatel'a, a tým v prospech alebo v neprospech páchatel'a trestného činu ovplyvňujú druh a výmeru ukladaného trestu. Sú vypočítané v zákone, ale súd má možnosť prihliadnuť aj na iné okolnosti, majúce vzťah k týmto poľahčujúcim okolnostiam, ktoré by mohli zmierniť alebo sprísniť trest. Súd sa nemôže obmedziť iba na zistenie všetkých poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, ktoré sa v danom prípade vyskytli, ale musí zvážiť najmä význam a dosah každej z nich pre stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť. Medzi významom jednotlivých poľahčujúcich a priťažujúcich okolností môžu byť v konkrétnom prípade značné rozdiely, preto nie je rozhodujúci len ich počet, ale závažnosť každej z nich z hľadiska vyhliadok na páchatel'ovu nápravu, vždy so zreteľom na účel trestu.

Nemožno vylúčiť, že viaceré okolnosti, ktoré inak samy o sebe sú len všeobecnými poľahčujúcimi okolnosťami, v konkrétnom prípade v súhrne nadobudnú taký význam že ich bude možné posúdiť ako výnimočné okolnosti podľa ustanovenia § 39 ods. 1 Tr.zák. - R 21/1970, 11/1968 - I.

Za pomery páchatel'a odôvodňujúce postup podľa ustanovenia § 39 Tr.zák. možno považovať aj viac poľahčujúcich okolností pri nedostatku priťažujúcich okolností (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 4 To/6/2018, zo dňa 01.10.2018).

Vo vzťahu k obžalovanému súd nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť (§ 37 Tr.zák.). Naopak vo vzťahu k obžalovanému boli preukázané štyri poľahčujúce okolnosti (§ 36 písm. d/, písm. j/, písm. l/, písm. n/ Tr.zák.

Práve i inštitúcia poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je jedným z významných prostriedkov individualizácie trestu.

Obžalovaný predmetný skutok dokonal vo veku 18 rokov a temer 9 mesiacov. Práve vzhľadom na svoj vek išlo osobu, ktorá skutok spáchala z dôvodu nevedomosti si dôsledku tohto svojho protiprávneho konania. Išlo tak o osobu blízku veku mladistvých (osoba, ktorá dovŕšila osemnásť rok svojho veku a neprekročila dvadsaťjeden rok svojho veku - § 127 ods. 2 Tr.zák.). Práve predmetný nízky vek obžalovaného s prihliadnutím i na spisový materiál išlo u osoby obžalovaného o osobu, ktorá doposiaľ nedosiahla maturitné vzdelanie, samotné rodinné prostredie, v ktorom vyrastal (rodina sa odsťahovala do Nemecka za účelom získania finančných prostriedkov v súvislosti s ohodnotením ich práce, prispievanie do domácnosti,) takéto uvedené okolnosti mali vplyv na jeho rozumovú a vôľovú spôsobilosť, zvlášť práve za situácie, že sa doposiaľ nedostal do rozporu so zákonom. Pôvodným úmyslom obžalovaného bolo získanie odmeny 500 eur za službu - vyzdvihnutie niečoho a prenesenie niečoho na iné miesto. Obžalovaný si nevedomoval dôsledky tohto svojho ko-

-11- 42T/22/2023

nania v predmetnom úkone, ktorý vykonal. On nevidel nepriaznivé následky, resp. tieto sa mu vôbec nejavili.

Do spáchania žalovaného skutku obžalovaný viedol riadny život (§ 36 písm. j/ Tr.zák.). V prejednávacom prípade z obsahu spisu vyplýva, že obvinený je stíhaný za tento žalovaný skutok, ktorý bol dokonaný dňa 24. júna 2023. Iné trestné stíhanie nie je voči nemu vedené a nemá záznam v registri trestov vedenom Generálnou prokuratúrou SR ani v Európskom informačnom systéme registri trestov na území Českej

republiky, Maďarska, Nemecka a Rakúska. Neboli tak k dispozícii žiadne dôkazy, ktoré by bránili prijatiu záveru o doposiaľ bezúhonnom živote obžalovaného.

Všeobecne vyhlásenie obžalovaného o vine je smerodajné v tom ohľade, či nasledujúca časť hlavného pojednávania bude vykonávaná vplyvom rozsahu alebo iba v obmedzenej podobe. K hmotnoprávnym dôsledkom súdom prijatého vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b/ a písm. c/ Tr.por. je potrebné uviesť, že takéto vyhlásenie môže znamenať pre páchatel'a priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr.zák. Priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti vyžaduje, aby sa obžalovaný jednak priznal a zároveň aby súčasne trestný čin aj úprimne oľutoval.

Obžalovaný od začiatku prípravného konania spáchanie skutku priznával a svoje konanie úprimne oľutoval a preto je súlade so zákonom priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr.zák. Jeho ľútosť nebola formálnym vyhlásením - o čom svedčilo i vystúpenie v rámci práva posledného slova, ale hlavne v rámci záverečnej reči pred vyhlásením rozsudku. Súd mal za to, že tento mal sebakritický postoj ku predmetnej žalovanej trestnej činnosti a z jeho strany nešlo o formálne vyhlásenie. Urobil tak zásadnú sebareflexiu vo vzťahu ku svojmu protiprávnemu konaniu.

Poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr.zák. vyžaduje, aby páchatel' pomáhal tým orgánom, ktoré sú na to určené. Aplikovanie tejto poľahčujúcej okolnosti neznamená, že podmienkou je, aby obžalovaný napomáhal všetkým orgánom - polícii aj súdu, stačí napr. ak pomáha jednému z nich. Takéto konanie orgánom činným v trestnom konaní umožní vytvoriť si podrobnejší obraz o skutkových okolnostiach. Pomoc pri objasňovaní jeho trestnej činnosti nebola obmedzená len na ochotu vypovedať, ale zahŕňala i ochotu zúčastňovať sa na iných procesných úkonoch, pomáhal i pri ustálení ďalších rozhodujúcich faktov významných na objasnenie predmetnej trestnej činnosti.

Obžalovaný už v rámci svojho prvého výsluchu poskytol dostatočne podrobné informácie o tom, čo spáchanie skutku predchádzalo, ako sa nakontaktoval na predmetnú osobu, ktorá mu ponúkla prácu šoféra dodávky. Potvrdené bolo - čo vypovedal obžalovaný - že predmetné motorové vozidlo, ktoré bolo použité na páchanie trestnej činnosti nebolo jeho, ale toto bolo zabezpečené inými osobami a to v požičovni v zahraničí. Práve na základe jeho súčinnosti a aktívnej spolupráce bol do spisu zabezpečený o tejto skutočnosti listinný dôkaz založený na č. l. 176. Taktiež orgánom činným v trestnom konaní dobrovoľne vydal svoj mobilný telefón, ktorý bol tiež použitý na páchanie trestnej činnosti. Predmetná skutočnosť vyplynula i z vypracovaného znaleckého posudku znalcom z odboru elektrotechnika. V predmetnom mobilnom telefóne bola komunikácia i osobou pod menom „Beno“ - o ktorej obžalovaný vypovedal, že to bola táto osoba, ktorá mu „zabezpečila predmetnú prácu za

-12- 42T/22/2023

finančnú odmenu“. V predmetnej konverzácii sa nachádzali správy o šoférovaní, správa o privezení ľudí do cieľa, poloha užívateľa mobilného telefónu (obžalovaného). V sekcii fotky - boli snímky trás z navigácie. Práve i v súlade s predmetným predloženým dôkazom - mobilným telefónom bol tento v zhode so samotnou výpoveďou obžalovaného - pretože v rámci svojej výpovede v prípravnom konaní obžalovaný detailne uviedol miesta, na ktorých zastavil, označil miesta stretnutí s inými zúčastnenými osobami a preto bolo možné konštatovať, že takto poskytnuté informácie boli tiež výrazne spôsobilé výrazne napomôcť príslušným orgánom pri odhaľovaní a objasňovaní trestnej činnosti súvisiacej s nelegálnou migráciou.

Práve primeranosť trestu (nemajúc na mysli trestu, ktorý obžalovaný požaduje, ale trestu, ktorý je mu náležite vysvetlený) je nevyhnutným predpokladom dosiahnutia jeho výchovnému účinku, keďže základným predpokladom prevýchovy je akceptovanie trestu ako spravodlivého a zákonného následku jeho nezákonného konania.

Primárne je potrebné uviesť a teda poukázať, že napriek tomu, že predmetný žalovaný zločin v prvom rade chráni samotný štát a jeho občanov v ňom - aby štátne hranice sa prekračovali inými občanmi len v súlade so zákonom a medzinárodnými dohovormi - tu súd i keď nechce bagatelizovať - ale v osobe obžalovaného nešlo o osobu v minulosti kriminálne závadovú osobu, ktorá by sa predmetnou protiprávnou činnosťou zaoberala a že by takáto činnosť bola jeho zárobkovou činnosťou.

I napriek tomu, že predmetný žalovaný čin je závažný práve s prihliadnutím na ustanovenie § 138 a nasl. Tr.zák. - pretože musela byť použitá vyššia trestná sadzba, teda trestný čin sa subsumoval pod kvalifikovanú skutkovú podstatu - zákonodarca nevyhlásil ani neobmedzil možnosť mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody vzhľadom na „mimoriadne pomery páchatel'a“ - pretože tieto okolnosti ležia v podstate mimo okruhu stupňa závažnosti činu (primerane NR 3 Tz 20/1962).

V danej veci pokiaľ ide o osobu obžalovaného - tu súd dáva do pozornosti jeho osobné pomery - ide o osobu, ktorá v čase páchania trestnej činnosti bola vo veku 18 rokov a deväť mesiacov. V Lotyšsku navštevoval strednú školu - akadémia mora. Dennou formou štúdia predmetnú školu neukončil z dôvodu, že nepredložil Covid certifikát. Dňa 05.decembra 2022 spoločne so svojimi rodičmi odišiel bývať do Nemecka z dôvodu, aby tu zarobili peniaze a mohli sa vrátiť naspäť do Lotyšska, kde by si za takto zarobené peniaze mohli kúpiť byt. Z predmetného dôvodu preto i obžalovaný bol v Nemecku so svojimi rodičmi, aby im aj on mohol finančne svojim zamestnaním pomôcť k bývaniu v Lotyšsku. O predmetnej skutočnosti predložil doklad - z ktorého vyplynulo, že v Nemecku mal povolený pobyt legálne od 15.februára 2023. Tento doklad preukazoval, že tu môže aj legálne pracovať. Išlo tak o registrovaný pobyt. Prenájom bytu, v ktorom bývali bol vo výške 1 200 eur - preto i on prispieval na predmetný nájom vo výške 400 eur (tretinou). Jeho rodičia sa tu zamestnali a on mame vypomáhal v jej práci - pri upratovaní a to každú nedeľu. I on si našiel v Nemecku prácu - na stavbe ako pomocný pracovník. Jeho príjem bol 1 800 eur, ale keď osobne chodieval do Lotyšska na skúšky - vtedy v práci nebol a jeho príjem bol tak v čistom 1 300 eur. Zároveň mal záujem si ukončiť stredoškolské vzdelanie v Lotyšsku a preto štúdium vykonával externou formou - on line. Zápočty mal vykonané (vykonávali sa on line), mal vykonať ešte dve skúšky (musia sa vykonať osobne - teda Lotyšsku), ale z dôvodu, že bol zadržaný a daný do väzby na území Slovenskej republiky predmetné skúšky v lete 2023 nevy-

-13- 42T/22/2023

konal. O predmetnej skutočnosti tiež predložil doklad. Jeho cieľom bolo dokončiť stredoškolské vzdelanie a chcel by študovať na vysokej škole zvukovú réžiu. Pokiaľ išlo študijný prospech vypovedal - že jeho priemer bol 6 - 6,3 (stupnica známok je od 1 do 10, čím je vyššia tým je lepšia).

Z vyššie uvedeného tak vyplýva, že i keď ide o osobu, ktorá prekročila prah dospelosti - je osoba, ktorá má už vybudované pracovné návyky, plní si povinnosti ku svojim rodinným príslušníkom a i jeho úloha v rodine, v ktorej žije práve za víziou kúpy bytu v Lotyšsku bola nezastupiteľná v tom, že tiež prispievala na riadny chod domácnosti aj finančne pretože popri štúdiu riadne pracovala a časť peňazí odovzdávala rodičom na bývanie. Ide tak o osobu s usporiadanými rodinnými pomermi.

I keď túto skutočnosť nemal preukázanú napr. výsluchom rodičov či tomuto je naozaj skutočne tak - pokiaľ nebol preukázaný opak - súd nemal dôvod rozporovať výpoveď obžalovaného alebo ju spochybňovať a nebrať za relevantnú.

Súd tak konštatuje, že obžalovaný sa snaží riadne ukončiť stredoškolské vzdelanie, má víziu po jeho ukončení pokračovať v štúdiu na vysokej škole, medzitým riadne pracuje, legálne žije s rodičmi v Nemecku - aby aj on prispel na bývanie v Lotyšsku.

V tomto smere súd poukazuje i na ustanovenie § 34 ods. 3 Tr.zák. a to že trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

K tomuto tak súd poukazuje na rodinné pomery, odkázanosť rodičov i na príjem obžalovaného (prispievanie nájmu) (primerane NS ČSSR - 3 Tz 120/68)

Súd je názoru, že osobu páchatel'a je potrebné vždy hodnotiť vo všetkých súvislostiach. Pri hodnotení konkrétneho páchatel'a - v tomto prípade obžalovaného - treba posúdiť negatívny aj pozitívny význam jeho osoby pre hodnotenie nebezpečnosti činu pre spoločnosť, ktorá vyplýva z jeho správania sa v spoločnosti. Nemôže však ísť len o registráciu osobných údajov bez hlbšieho rozboru jeho osobnosti vo vzťahu k ďalším kritériám, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska určovania druhu trestu a jeho výmery. V rámci hodnotenia osoby nemožno obísť ani možnosti jeho správania, najmä z hľadiska určenia prognóz jeho budúceho vývoja správania, na základe objasnenia jeho osobných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry.

Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť pritom vždy v súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje, záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Na okraj súd len konštatuje, že pokiaľ ide o predmetný trestný čin - v súčasnej dobe (tak ako je to i v žalovanej veci) sú postihovaní primárne vykonávatelia týchto trestných činov, pričom nie osoby organizátorov, ktoré zabezpečujú pre vykonávateľov informácie o prepravovaných osobách, ako aj poskytujú materiálne zabezpečenia (mobilné telefóny, vozidlá ...). Súd poukazuje na skutočnosť, že vyššie pomenovaný problém využívania tzv. bielych koní sa i v tomto prejednávanom prípade odzrkadlil o to viac, že na samotný

-14- 42T/22/2023

prevoz migrantov bola ako vykonávateľ použitá osoba, ktorá si neuvedomovala dostatočne dôsledky svojho protiprávneho konania práve s prihliadnutím na jeho vek.

Súd si uvedomuje, že spoločnosť negatívne a pomerne citlivo vníma prípady, kde ide o takýto druh trestnej činnosti, ktorý je v poslednom období značne rozšírený, avšak to neznamená, že súdy môžu rezignovať na zákonné kritériá stanovené pre určenie druhu a výmery trestu a iba formálne ukladať pri takýchto trestných činoch nepodmienečné tresty odňatia slobody. Takýto formalistický postup by bol neprijateľný, i z hľadiska zásad individualizácie a spravodlivosti trestu vo vzťahu ku každému jednému obžalovanému.

Obžalovanému súd tak uložil trest odňatia slobody v trvaní dva roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní päť rokov. Bol totiž názoru, že nie je potrebné prevýchovu obžalovaného, ktorý je na prahu dospelosti zabezpečovať takouto tvrdou drakonickou výmerou (nepodmienečný trest odňatia slobody) a to práve s ohľadom na osobu obžalovaného, ktorý nie je osobou náchylnou k páchaniu trestnej činnosti, ako i okolnosti prípadu a pomery obžalovaného.

Naopak v prípade, použitia trestnej sadzby ustanovenej zákonom by bolo pre osobu obžalovaného predmetný trest neprímerane prísny a trest by sa minul prevýchovnému účinku, pretože by prevažovala len represívna stránka trestu.

Požiadavka primeranosti trestu k spáchanému trestnému činu nepozná žiadne výnimky, preto v každom jednom prípade bez rozdielu musí mať súd pri rozhodovaní o treste možnosť prihliadať na jednotlivé okolnosti prípadu, ako i na pomery páchatel'a. Len trest vymeraný s maximálnym ohľadom na charakter jednotlivého prípadu môže byť trestom primeraným.

Práve i s prihliadnutím, že pri ukladaní trestu je nutné prihliadať nielen na generálnu prevenciu, ale aj individuálnu a trest má teda spĺňať nielen represívnu funkciu, ale aj prevýchovnú, pričom tieto majú byť vyvážené.

I z predmetných dôvodov mal súd za to, že výmera trestu uložená súdom je postačujúca - vychádzajúc i z zjavného nepomeru medzi závažnosťou činu (vo vzťahu k svojej osobe) a uloženým trestom. Súd mal za to, že predmetná sankcia (výmera) je primeraná, účinná a odradzujúca.

Podľa názoru súdu je takto uložený trest podmienený zákonný, spravodlivý a adekvátny a splní svoj účel tak, ako to má na mysli Trestný zákon, a to tak v rámci jeho pôsobenia na osobu obžalovaného, ako i z hľadiska jej pozitívneho vplyvu na ostatných členov spoločnosti.

Predmetná dĺžka skúšobnej doby v trvaní päť rokov, ktorá je maximálnou výmerou je dostatočne dlhým časovým úsekom na preverenie vhodnosti a účelnosti zvolenej sankcie, zároveň bude pre obžalovaného predstavovať dostatočne účinný nástroj hrozby nepodmienečného trestu v prípade porušenia podmienok podmieneného odsúdenia.

I väzba, ktorú obvinený vykonáva od 24.júna 2023 podľa názoru súdu bola dostatočná k tomu, aby do budúca si uvedomil dôsledky tohto nesprávneho protiprávneho

konania a bola dostatočnou hrozbou k tomu, aby trest, ktorý mu bol súdom uložený nemusel byť premenený na trest odňatia slobody v trvaní dva roky.

Súd v danom prípade sa nepriklonil a teda neaplikoval Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. júna 2017, sp.zn. Tpj 55/2016 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 5/2017 pod č. 44.

Na rozdiel od predmetného Stanoviska v žalovanej trestnej veci boli preukázané okolnosti a pomery, ktoré mali výnimočnú povahu a ktorú súd rozviedol.

Na základe rozvedeného v rozsudku mal preto súd za to, že trest vo výmere štyri roky a osem mesiacov (vychádzajúc z vyššie uvedeného Stanoviska ...) by sa javil ako neprímerane prísny, pretože účel trestu tohto trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania.

Pokiaľ išlo o prevoz migrantov išlo o ojedinelý spôsob zabezpečenia finančných prostriedkov, teda za prácu. Nebol tak preukázaný opak.

V tomto smere však súd dáva do pozornosti, že súd obžalovanému uložil i trest vyhostenia, ktorý v predmetnej veci je najdôležitejší v smere, že splní predmetný účel trestu a predmetná sankcia s prihliadnutím na samotný objekt trestného činu by mala byť pri takejto trestnej činnosti primárna.

Vo všeobecnosti nelegálna migrácia v súčasnosti predstavuje široko spektrálny problém v rámci schengenského priestoru, ktorý otvára široké možnosti pre odplatné napomáhanie k nedovolenému prekročeniu štátnych hraníc vo veľkých rozmeroch, čo je spoločensky negatívny jav tak ako vo vzťahu k členským štátom Európskej únie a ich občanom nesúcich riziká spojené s nekontrolovaným prílevom migrantov, ale aj vo vzťahu k samotným migrantom, ktorí sú spravidla obeťami nepriaznivej situácie v domovskej krajine.

Uloženie tohto druhu trestu považuje súd za nutný, aby bol riadne splnený účel trestu podľa § 34 ods. 1 Tr.zák. a vyžaduje si to verejný záujem na potláčaní nelegálneho javu prevádzačstva. Vzhľadom na protiprávne konanie ohľadom prevádzačstva predstavuje aj hrozbu pre bezpečnosť štátu, resp. verejný poriadok, takže uloženie tohto druhu trestu bolo podľa Trestného zákona možné. Trestný zákon umožňuje uložiť trest vyhostenia na jeden rok až pätnásť rokov. Uloženie tohto druhu trestu vo výmere sedem rokov je v súlade so zákonom ustanovenou trestnou sadzbou a s účelom trestu a je odôvodnené skutočnosťami už vyššie uvedenými pri odôvodnení uloženého trestu odňatia slobody (charakter páchanej trestnej činnosti týkajúcej sa prevozu viacerých migrantov). Uvedený trest tak zabezpečí adresnejšiu ochranu spoločnosti v Slovenskej republike, kedy obžalovanému po dobu sedem rokov bude zamedzené vstúpiť na územie Slovenskej republiky.

Súd mal tak za to, že pre uloženie predmetného druhu trestu boli splnené zákonné podmienky ustanovené v § 65 ods. 1 Tr.zák. a súčasne neboli zistené okolnosti upravené v § 65 ods. 2 Tr.zák. - pre ktoré by uloženie tohto druhu trestu bolo vylúčené (primerane rozsudok Krajského súdu Bratislava, sp.zn. 4 Tpo/127/2023, zo dňa 26.októbra 2023)

V prípravnom konaní obžalovaný dobrovoľne vydal mobilný telefón značky Apple iPhone 13, zelenej farby s čiernym gumeným krytom a s IMEI 1: IMEI 1: XXXXXXXXXXXXXXXX, IMEI 2: XXXXXXXXXXXXXXXX so SIM kartou.

Na hlavnom pojednávaní ku predmetnému mobilnému telefónu vypovedal, že bol v jeho osobnom vlastníctve. Išlo tak o jeho vlastný mobilný telefón. Keďže mobilný telefón bol prostriedkom - za pomoci, ktorého bol tiež spáchaný žalovaný trestný čin (vec bola použitá na spáchanie trestného činu - § 60 ods. 1 písm. a/ Tr.zák.) uložil obžalovanému i trest prepadnutia predmetnej veci. Vlastníkom predmetnej veci sa tak stal štát (ustanovenie § 60 ods. 5 Tr.zák.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia na Krajský súd v Bratislave, prostredníctvom tunajšieho súdu.